

LIBRIS | Welcome
Books

Aceasta este o operă de ficțiune. Cu excepția faptelor istorice, orice asemănare cu persoane reale, în viață sau nu, este pur întâmplătoare.

Lottie Hazell, *Piglet*
Copyright © Lottie Hazell, 2024
All rights reserved.

© 2026 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate.

Ilustrație copertă: Gabi Toma
Layout: Vasilica Turculeț
Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS
Valea Lupului, Iași
www.alicebooks.ro
hello@alicebooks.ro
Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAZELL, LOTTIE

Godăcel / Lottie Hazell; trad. din lb. engleză de Diana Lupu. –

Valea Lupului: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-86-6

I. Lupu, Diana (trad.)

821.111

Lottie Hazell

Godăcel

Traducere din limba engleză de Diana Lupu

2026

LBRIS

We know
books

**DARING
ALICE**

Colecție de debuturi

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

98 de zile	11
20 de zile	29
16 zile	41
14 zile	53
13 zile	65
12 zile	85
9 zile	97
7 zile	115
6 zile	139
4 zile	155
2 zile	161
1 zi	187
0 zile	209

PARTEA A DOUA

Vechi	225
Nou	253
De împrumut	273
Albastru	283

PARTEA A TREIA

1	297
<i>Mulumiri</i>	315

LIBRIS

We know
books

Partea întâi

98 de zile

Godăcel era transpirată, iar răcoarea din supermarket era binevenită pe sternul și pe spatele ei. La Waitrose era plin: SUV-uri strălucitoare umpleau parcare, iar clienții de sâmbătă dimineața se înghesuiau printre rafturi cu sacoșele lor reutilizabile.

Oxfordul era la sfârșitul unui val de caniculă, noutatea pielii încălzite de soare dispăruse, iar orașul era acoperit de mizeria acumulată în săptămânile fără un strop de ploaie. Afară, Godăcel urmărise din spatele ochelarilor de soare scena dintre un bărbat și o femeie care țipau unul la celălalt prin geamurile coborâte de la mașină în legătură cu un loc de parcare.

Chiar și în refugiul răcoros al supermarketului plutea o stare de irascibilitate. O femeie cu Birkenstock în picioare și haine de in bej-deschis a îmbrâncit-o pe Godăcel, întinzându-se după un calup de pecorino.

Dar musafirii urmau să sosească la ora șase și nu avea timp să spumege printre brânzeturi. În timp ce ea era la cumpărături, logodnicul ei, Kit, desfăcea cutiile de la mutare. Toate aceste cuvinte erau încă noi, precum scările, grădina, creditul

pentru casă. Godăcel s-a aplecat după un pachet de feta, pe care l-a pus în coș.

Fusese ideea ei să organizeze o mică cină de casă nouă, șase persoane, iar Kit îi împărtășise entuziasmul de a se mândri cu camerele lor goale, cu pereții lor albi, cu spațiul lor. „Putem să-i invităm pe Seb și pe Sophie”, spusese. „Și pe Margot și pe Sasha”, adăugase ea. Kit ridicase din umeri.

Se trimiseseră mesaje și se găsiseră și deschiseseră cutiile cu cratițe, platouri și condimente. Margot răspunsese imediat – „Abia v-ați mutat, comandăm pizza?” –, dar Godăcel insistase: „Gătesc eu”.

A luat de pe raft unt sărat, iaurt grecesc gros și smântână.

Meniul nu era nepretențios. Coșul atârna deja greu: cartofi albi Charlotte, verdeață și un pui organic.

Era prea cald pentru pui la cuptor, dar Godăcel o auzise cândva pe Nigella spunând că abia când bagi un pui în cuptor se transformă casa într-un adevărat cămin. Oricum, aveau să fie și salate: salată de legume cu feta și sumac și salată verde cu mai multe tipuri de verdeață. Cartofi noi fierți, cu o salsa verde plină de proșteime picurată deasupra. Pâine și două tipuri de unt: cu usturoi conțiat și cu parmezan și piper negru. Vin rece, ferestre deschise, ușile de la terasă date în lături. Totul avea să arate excepțional, cu un gust pe măsură.

Și la Derby mâncau pui la cuptor, dar cei făcuți de mama ei erau mereu anemici, cu pulpele legate cu sfoară și umeziți doar de un sos făcut dintr-o lingură de granule. La desert – sau după masă, cum zicea tatăl ei –, plăcintă cu mere de la brutăria supermarketului Morrisons sau ruladă de la raionul de produse congelate, în funcție de anotimp, mâncate pe canapea, în fața televizorului. Printre îmbucături, toată familia – părinții ei, sora ei, Godăcel însăși – răcnea răspunsurile la emisiunile-concurs, râcâind cu lingura în castron. Părinții ei mâncau și acum duminică pui la cuptor făcut de

mama ei. Sâmbăta comandau mâncare chinezească de la restaurantul din oraș, iar vinerea era zi de pește. Indiferent de vreme, indiferent de luna din an. Aceste obiceiuri, care întârșiseră cândva legătura dintre ei, tradițiile lor de sâmbătă, îi provocau acum lui Godăcel o jenă care-i dădea furnicături, o milă insidioasă. Aflase de când plecase din Derby, de când nu mai stătea cu ai ei, că poți servi un desert de la raionul de produse congelate doar ironic.

Când îi cunoscuse pe părinții lui Kit, aceștia serviseră la masă un careu de vită la cuptor. Richard a tăiat carnea, făcând să tremure oasele înnegrite, ieșite în afară. Când Cecelia și-a pus în farfurie o singură felie de friptură și un morman de cavolo nero la abur, Godăcel a făcut la fel. Au discutat despre artă – Warhol la muzeul Ashmolean – și Godăcel a încuviințat din cap, s-a luminat la față și a vorbit despre *Campbell's Soup Cans*, stârnind zâmbete compătimitoare. Kit și Richard au mâncat a doua porție cu mâna. Cecelia a oftat și a făcut o grimasă: „Așa-s băieții”.

Cina organizată de Godăcel nu avea să fie ca la mama ei sau la viitorii ei socri. Avea să se asculte jazz, să se fumeze pe terasă, iar desertul avea să fie dintr-una din noile cărți de bucate pe care le edita: un semifreddo de cafea cu sos cald de caramel și bucăți scânteietoare de pralină. Ar fi putut să facă o rețetă mai simplă – ba chiar ar fi putut să cumpere ceva dulce –, dar nu rata nicio ocazie de a menționa un autor cu care colabora, în speranța că poate îi va cere cineva rețeta.

Godăcel a așteptat la casă în spatele unei femei cu doi băieți. Se țineau de brațul ei, smiorcându-se că vor dulciuri, legănându-se înainte și înapoi, atrăgându-și privirile piezișe ale celorlalți clienți și ridicând apoi vocea, urmărindu-și mama cum pune produsele din coș pe bandă cu mâna liberă. Godăcel a încercat să-și încrucișeze privirile cu casiera: așa ceva era inacceptabil la Waitrose.

Fără să se uite la copii, femeia a pus chipsurile în ambalaje colorate pe bandă. Cereale, pâine albă feliată, înghețată. Godăcel a fixat cu privirea întâi produsele, apoi copiii. S-a uitat iar înspre casieră.

Până a ajuns puiul organic al lui Godăcel la casă, băieții se potoliseră. Primise fiecare o pungă în culori țipătoare de Nik Naks din pachetul multiplu. Zâmbeau cu gura până la urechi, aveau degetele pudrate cu portocaliu și mălai terciuit între dinți. Femeia a plătit și a plecat, iar Godăcel s-a așezat astfel încât să primească cumpărăturile și complimentele casierei pentru alimentele alese. Casiera a ridicat privirea spre ea și i-a surâs, înclinând capul. „Așa-s băieții”, a zis, apoi a scanat puiul.

— N-o să observe nimeni că lipsește o bucățică de piele.

Kit, cu privirea aprinsă de dorință, nu avea pe el decât boxerii și o pereche de mănuși galbene de cauciuc. Puiul – o pasăre cu picioarele lungi, care avea încă pene pe pulpe – tocmai fusese scos din cuptor, iar aerul încins din bucătărie vibra. Încăperea era goală și pereții, albi, iar cutiile din care se revărsau caserole de plastic erau stivuite în locul unde avea să vină în cele din urmă masa. Kit stătea în spatele lui Godăcel, și ea dezgolită, doar cu un șorț legat peste lenjeria intimă, iar Godăcel îi simțea căldura pe spate.

— Parcă făceai curat în băi, a zis Godăcel în timp ce examina puiul, cu trupul aplecat lipindu-se de el.

— Am terminat, a răspuns Kit. Nu durează mult când n-au fost folosite niciodată.

Cu brațele în jurul ei, a început să-și scoată mănușile, deget cu deget, până când mâinile i-au rămas dezgolite și

au pornit să se apropie de puiul cu pielea rumenă și crocantă. Godăcel s-a întors cu fața spre el.

— Nu e pentru tine! a făcut, aplecându-se spre fața lui și mușcându-l ușor de buză, simțind gust de sare.

Kit a zâmbit și Godăcel i-a simțit buzele lășindu-se, îndepărtându-se de ea.

— Dar am păstrat asta pentru noi.

Godăcel a tras spre ea o cratiță portocalie Le Creuset, aproape goală. A răcâit pe margine și a dus lingura la gura lui Kit, care s-a încruntat și a strâns din buze.

— E bună, nu-i așa? a zis Godăcel zâmbind, în timp ce Kit scotea un mormăit de plăcere. Cremă de cafea pentru semifreddo.

Kit a luat cratița de pe aragaz și a strâns-o la piept ca pe un copil. Și-a îndoit genunchii și s-a lăsat pe pardoseala bucătăriei goale. A lovit cu palma lângă el, iar Godăcel s-a așezat. Kit a mai răcâit o lingură de cremă din cratiță și a dus-o la buzele lui Godăcel, care a înghițit: un copil care ia medicamentul, un credincios care primește cuminecătura.

— E prea târziu să mai anulăm petrecerea? a întrebat Kit.

— Știi ceva? Poate că nu.

Au rămas turcește pe pardoseală, cu gresia rece sub pielea lor înfierbântată, trecându-și cratița de la unul la celălalt, lăsând lingura deoparte, cu zâmbetul pe buze și mâinile lipicioase, cu cremă pe buricele degetelor.

Avea părul ud, iar apa picura pe rochia ei de in, făcând materialul să se onduleze. Rochia fusese călcată de Kit și lăsată pe salteaua din dormitor, și el gol, cu excepția cutiilor stivuite până în tavan și a genților de voiaj burdușite cu

șosete și din care se mai ȋȋea cȃte o mȃnecȃ. Rochia, de culoarea fildeșului și cu gȃurele, o ducea cu gȃndul la varȃ, la serile petrecute bȃnd ouzo ȋn Santorini. Și-a desfȃcut pro-sopul de plȃjȃ și a pȃșit ȋn mijlocul faldurilor de țesȃturȃ. Ȋnul era ușor pe pielea ei goalȃ și, ȋn cȃldura ȋnserȃrii, și-a simțit corpul plin de forțȃ: era puternicȃ și frumoasȃ ȋn casa ei.

Jos, reflectȃndu-se ȋn ușile de la terasȃ, Godȃcel și-a le-gat șorțul, apoi l-a dezlegat și l-a legat iar.

— Ce pȃrerere ai? l-a ȋntrebat pe Kit.

— Perfect! i-a rȃspuns, alȃturȃndu-i-se ȋn imaginea dis-torsionatȃ. Eu cum arȃt?

Godȃcel s-a ȋntors și l-a mȃsurat cu privirea: era chipeș ȋn cȃmașa de batist și pantalonii strȃmți, de culoarea nisi-pului, ținuta pe care o aleseserȃ ȋmpreunȃ. A ȋntins mȃna și i-a desfȃcut și al treilea nasture de la cȃmașȃ. Acum i se ve-dea scobitura pieptului ȋntre colțurile gulerului. Kit a ridi-cat o sprȃnceanȃ. Godȃcel s-a ȋntors spre reflexia din ușȃ.

— E varȃ și suntem la noi acasȃ.

S-au tot ȋnvȃrtit prin casȃ – ȋndreptȃnd colțurile feței de masȃ, ștergȃnd diverse suprafețe deja lunȃ –, pȃnȃ a sunat soneria. S-au privit cu gura pȃnȃ la urechi.

— Pornește muzica, a spus Godȃcel. Și aprinde lumȃ-nȃrile.

— Unde-s chibriturile? a strigat Kit ȋn urma ei.

— Nu știi! a țipat, ridicȃnd vocea, plȃnȃ de neastȃmpȃr.

Musafirii sosiserȃ toți odatȃ: Margot și Sasha cu o sticlȃ de vodcȃ legatȃ cu fundȃ roșie, iar Seb și Sophie cu un bu-chet de flori și o lumȃnare de la Jo Malone. Godȃcel și Kit i-au ȋntȃmpinat ȋn prag.

— Ce frumoși sunteți! a strigat Margot de pe alee, iar Godȃcel nu s-a putut abține și a fȃcut o reverențȃ.

— Ȋntrați, ȋntrați! i-a ȋndemnat Kit, fȃcȃnd un pas ȋn lateral. Casa e plȃnȃ de cuții, dar vinul e ȋn frigider.

— Cum se și cuvine, a zis Sasha, pupȃnd-o pe Godȃcel pe amȃndoi obrajii. Ne-am chinuit sȃ gȃsim un cadou prac-tic, a continuat, dȃndu-i sticla de vodcȃ.

— Care e meniul? a ȋntrebat Margot, sprijinitȃ de blatul din bucȃtȃrie, ȋn timp ce Godȃcel scotea semințele pline de apȃ dintr-un castravete și le punea grȃmadȃ deoparte.

Ceilalți erau afarȃ și, pe mȃsurȃ ce goleau paharele de vin, vocile lor rȃsunau tot mai tare. Godȃcel o auzea pe Sophie rȃzȃnd nechezat și glasul lui Seb, puternic, ȋncurcȃnd cu-vintele și ajungȃnd, victorios, la poantȃ.

— Pui la cuptor, a rȃspuns Godȃcel, ridicȃnd privirea și uitȃndu-se ȋn ochii lui Kit, cu un zȃmbet fluturȃnd pe buze. Pentru cȃ nu m-am putut abține, a adȃugat, apoi a ȋnceput sȃ felieze castravetele.

— Pe vegetarieni sȃ-i ia naiba! a fȃcut Margot.

— Scuze, a zis Godȃcel, oferindu-i o bucȃțicȃ de castra-vete, pe care Margot a acceptat-o și a ronțȃit-o. Dar avem și pȃine deliciosȃ și unt cu usturoi confiat, salate și un ȋn-credibil semifreddo de cafea cu sos de caramel la desert.

— M-ai convins cu pȃinea.

Margot s-a ȋntors ȋncet spre chiuvetȃ și și-a umplut pa-harul cu apȃ. Ȋncepuse sȃ și punȃ mȃinile protector pe burtȃ la fiecare mișcare, deși sarcina era ȋncȃ ȋmperceptibilȃ sub cȃmașa largȃ de ȋn și gulerul ei ȋnalt, cu colțurile alungite.

— Altceva nici nu vreau sȃ mȃnȃnc.

O clipȃ, Godȃcel n-a știut ce sȃ rȃspundȃ. Aerul din jur era greu de ȋncertitudine. Asemenea corpului prietenei ei, lucrurile se schimbaserȃ, chiar dacȃ pȃreau la fel.

— Nici eu, a spus, tăind castravetele în cuburi perfecte.

Godăcel și-a ținut musafirii afară până când a pus masa — o stivă improvizată de cutii de carton înghesuite una în alta și acoperite cu fețe de masă. Margot a umplut o carafă cu apă, făcând gheața să pâraie, iar Godăcel a aranjat farfuriile cu mâncare. A pus puiul în mijloc, încercând înainte cartonul de dedesubt cu mâna. Apoi, de o parte și de cealaltă a puiului, câte un castron cu salată și o supieră cu cartofi. Lângă ele, la fiecare capăt al mesei, platouri cu pâine cu maia și mici boluri cu unt bătut. Totul delimitat de clești de lemn, aranjați simetric. Masa arăta exact așa cum își imaginase.

Margot a dat să ia o felie de pâine, dar Godăcel a oprit-o. Margot a dat ochii peste cap și s-a așezat pe scaun, gata să se apuce de mâncat.

— Veniți la masă! a strigat Margot către cei de afară.

Godăcel a fixat-o cu privirea.

— Ce e? Mi-e foame!

— Ia te uită! a făcut Seb, cu obrajii trandafirii de la vin și soarele de la opt seara.

Godăcel a zâmbit și le-a făcut semn musafirilor să ia loc.

— Uau! a exclamat Sophie, în picioare în spatele unui scaun. Doamne, cum să gătești în halul ăsta când de-abia v-ați mutat?

— E culmea, nu-i așa? a spus Margot, cu o felie de pâine în mână. Stai jos, Sophie, ca să mănânc și eu felia asta fără să mă certe.

— Luați loc, i-a îndemnat Godăcel. Unde vreți.

S-a uitat la prietenii ei cum se așează în jurul ei, aplecându-se să cerceteze felurile de mâncare cu ochii sclipind.

— Vă rog, a început Godăcel, arătând spre mâncare, dar Kit a ridicat mâna.

— Înainte să începem, voiam să spun câteva cuvinte.

Godăcel s-a rezemat de spătar, și-a împreunat mâinile în poală și s-a uitat la Kit, care a dat scaunul în spate și s-a sculat în picioare. Margot a ridicat paharul, lăsând pâinea deoparte câteva clipe, și a lovit cu furculița în el.

— Mersi, Marg, a zis Kit, zâmbind, iar Margot a înclinat capul. Un mic toast, a continuat, cu paharul în mână.

Godăcel se uita cum se învâртеjește lichidul auriu, întrezărind prin vin marginile zâmbetului lui distorsionat. S-a aplecat ca să-l vadă mai bine, încrucișându-și privirea cu a lui.

— În cinstea norocului meu, a continuat Kit, uitându-se la Godăcel.

Sasha a râs, iar Margot a plesnit-o ușor.

— Da, știu, a spus Kit, întorcându-se spre Sasha. De parcă aș merita și mai mult noroc în viață. Dar iată-mă în noua noastră casă, alături de prieteni dragi și de o femeie excepțională, pe care am convins-o cumva să mă ia de bărbat.

Kit s-a uitat din nou la Godăcel și a ridicat paharul.

Godăcel a lăsat capul în jos, conștientă că se uită toți la ea, și a zâmbit în sinea ei. În copilăria petrecută la Derby, această viață, acest bărbat fuseseră dincolo de orice închipuire.

— În fine, voiam să spun printr-un toast că sunt recunoscător pentru toate.

A înălțat paharul și mai sus și a ridicat din sprâncene, încurajându-i pe musafirii așezați la masă să facă la fel.

— Așadar, să ciocnim pentru sursa tuturor lucrurilor bune din viața mea: viitoarea mea soție. În sănătatea lui Godăcel!

Godăcel a ascultat cum prietenii ei îi rostesc numele, dând noroc și râzând.

— Kit, a fost adorabil, a spus Margot, cu paharul de apă gol, dar voi doi sunteți scarboși.

— Ai dreptate.

Kit a încuviințat din cap și s-a așezat la loc.

— Tu de ce nu poți să ții astfel de toasturi? a mormăit Sophie către Seb în timp ce salatele erau luate din castroane cu linguri de lemn, iar fire de bulgur se împrăștia pe fața de masă.

În loc să se uite la ei, Godăcel s-a aplecat, a luat cu degetele flămânde o bucată de pui de pe platou, s-a întins peste masă și i-a băgat-o în gură lui Kit.

— Cea mai bună mâncare din viața mea! a spus Kit, cu carnea între dinți.

Era într-adevăr cea mai bună mâncare din viața lor – așa insista Sophie, deși ea era genul de persoană care mânca de bunăvoie piept de pui fiert. Când se cunoscuseră, iar Godăcel îi spusese că e editoare adjunctă la Fork House, Seb zisese cu voce stridentă că și lui Sophie îi place să gătească și că în fiecare duminică fac chili cu carne tocată de curcan pentru mai multe mese.

— Tot nu pot să-ți zic așa, a făcut Sophie, aranjându-și tacâmurile unul lângă altul înainte să se aplece peste masa improvizată, făcând cutiile să se miște, și să cuprindă cu mâna ei mâna lui Godăcel.

Terminaseră de mâncat – în mare: Seb încă ungea coji de pâine cu ultimele resturi de unt și întingea în sosul rămas de la pui –, iar conversația deviasă spre priceperea culinară a lui Godăcel. Promise laudele cu eleganță, se gândea, cu colțurile buzelor ridicate, cu ochii plecați, în timp ce

lăsa complimentele să o inunde și să o revigoreze ca o cafea băută după masă.

— Așa îi spune toată lumea, a intervenit Sasha din celălalt capăt al cutiilor, iar Godăcel a remarcat că ochii i se făcuseră mici de la băutură.

— Eu nu-i zic Godăcel, a spus Margot, aplecându-se peste soția ei.

— Margot e singura care-mi spune pe numele real. Când o aud, am impresia că am făcut o boacăna. Toată lumea îmi zice Godăcel. Poți să le mulțumești părinților mei pentru poreclă.

— Nu te înțelegi cu ai tăi?

Sophie s-a aplecat spre ea, i-a luat mâna și i-a strâns-o, cu unghiile lăcuite strălucind.

— Să trecem la desert!

Godăcel și-a tras mâna din strânsoarea lui Sophie și s-a ridicat să scoată semifreddoul din congelator.

Mai târziu, Kit avea să spună ce plăcut e să ai ca prieteni cupluri care chiar fac eforturi. Când a băgat lingurița în semifreddo, Sophie a zâmbit pe deasupra castroanelor pe jumătate goale și a spus suav:

— Ar trebui să participi la *Bake Off*.

Margot s-a uitat la Godăcel și a trebuit să întoarcă privirea; Sophie nu-și dăduse seama că nu-i face un compliment. Godăcel i-a mulțumit oricum.

— Clar ai câștiga!

Seb a zâmbit și s-a întors spre Sophie.

— Își face singură tortul de nuntă, ceva franțuzesc. Ții minte că ți-am povestit?

Godăcel a surâs în timp ce se uita la Seb, care se apleca să-și mai taie o felie de înghețată, cu brațele musculoase încordate pe sub cămașa Ralph Lauren.